

Dymlinge spökstation

- När går tåget, Bea? sa Cesar.
- 14.55. Snart så, svarade hon.

Asta, Bea och Cesar ska in till stan och gå i affärer. De går till tåget och sätter sig i vagnen. De har köpt varsin bulle för ja, det var ju lördag. Alla kände sig lyckliga och väldigt sugna på att bara gå i affärer och ta det lugnt. De bodde en kvart från stan, så de bodde mitt i smeten ungefär 800 meter från tågstationen. Det var därifrån de åkte nu. Alla tre satt bredvid varandra och kollade på Youtube-klipp. Tågresan kändes som en evighet men nu var det bara två stationer kvar. Till den näst sista stationen var det ganska långt och alla passagerare hade gått av vid stationen innan, förutom Asta, Bea, Cesar och en gammal dam. Den gamla damen var lite skum, det var alla tre ense om. Hon liksom stirrade konstigt på Cesar och log samtidigt.

Just då så släcks hela vagnen ner och tåget tvärstannade tåget på en station. Rälsen gnisslar. Asta, Bea och Cesar känner hur rädslan kryper i magen. Cesar tänder ficklampan på sin mobil och lyser ut genom den immiga rutan med skakig hand. Där var ingen stenvägg som det brukar utan där var en biljettkur och en dörr. Över dörren stod det "Leksaksaffär". I taket hängde det en skylt som det stod Dymlinge på.

- Ni vet väl att..., sa en gammal röst. De hoppade till. Den gamla damen pratade uppenbarligen med dem.
- Ja, ni vet väl att det finns en spökstation här, fortsatte hon, fullt utrustad men, helt bortglömd. Dymlinge heter den.

I skenet av ficklampan så såg man skuggorna av pålar som höll upp taket. På vägarna var det fullt med målningar och mönster i starka färger. Det man såg var antagligen bara kanten av perrongen. Plötsligt kom elen tillbaka i vagnen och tåget börjar rulla igen. Men nu rullar den baklänges för att åka tillbaka.

När tåget kom till stationen där de började gick de hem till Cesar. Han googlade upp Dymlinge och spökstation och det tog inte lång tid innan det kom upp över 400 000 träffar. Längst upp var det en Wikipedia adress. Han klickade. Det stod såhär: "Dymlinge tågstation, även känt som en spökstation är en station som aldrig riktigt byggts färdigt. Arkitekten Gunvald Aspgren hjälpte till och bygga stationen 1954. Arkitekten blev förkrossad när hans mästerverk inte användes, så ledesen att han tog livet av sig. Han lämnade en liten dotter efter sig."

- Var det allt? frågade Asta.
- Ja, svarade Cesar.

Nu var de hemma hos Cesar och var på hans rum. Cesars pappa lagade Astas och Beas favoriträtt Sushi. Det är en japansk rätt med mycket ris och sjögräs och avokado, krabbkött och fisk, man brukar doppa det i soya. Man kände lukten av maten in från köket. Efter ett tag var det dags att äta. Cesars pappa hade dukat med en duk på golvet enligt tradition.

- Asså, varför äter vi på golvet? frågade Cesar ironiskt.

De började äta. Asta och Bea njöt för varje bit de tog och tuggade långsamt. Asta pratade med Cesars mamma, hon var nämligen tågvärd och jobbade på tågstationer.

- Har du nycklar till alla stationer? frågade Asta och låtsades vara intresserad.
- Nja, till de flesta, svarade hon, ibland får man vikariera också. Då får man nycklar till stationen som man är på.

Asta fortsatte att prata med Cesars mamma. Bea var lite förvirrad, men hon visste att Asta hade något i kikaren.

Efter maten gick de in på Cesars rum. Asta förklarade sin plan.

- Cesar, inatt så tar du din mamas nycklar och går till löparspåret. Det gör du med Bea. Gå dit klockan 22.45. Vi möts där.
- Men tänk om..., började Cesar skeptiskt. Han hann inte längre innan Asta tog upp fingret mot munnen. Blicken som Asta gav honom sa bara en sak: han skulle följa med.

Efter det så behövde Asta och Bea gå hem till sig. De sa hejdå och gick hem.

Asta kollade klockan. Hon hade sovit i en och en halv timme. Nu var det dags att gå. Hon gick upp och tog på sig kläder. Försiktigt gick hon in till hallen och tog på sig skorna och luvtröjan. Långsamt öppnade hon dörren och gick ut. Hon började gå mot löparspåret. Efter ett tag så kom hon fram. Bea och Cesar var redan där.

- Cesar, har du nycklarna? frågade Asta. Cesar höll upp nycklarna och såg skeptiskt på Asta.
- Bra, sa hon, då går vi till nedgången.

De började gå. De gick och gick tills de kom fram till en dörr som det stod "Obehöriga äga ej tillträde" på.

- Kan vuxna bara lära sig att skriva ordentligt, sa Cesar för att lätta upp stämningen lite. Egentligen visste alla tre vad som menades med det; Det var förbjudet att gå in i dörren, och om man gjorde det så straffades man.

Cesar testade nyckel för nyckel och ingen passade förutom en. Han vred om. Alla tre såg sig omkring nervöst. Försiktigt tog Cesar i handtaget och öppnade dörren. Det var helt kolsvart där nere. Cesar tände ficklampan på mobilen. De började gå ner för metalltrappan. När alla var nere så såg de det. På väggarna var det stora målningar på tekoppar och vissa var bara färger som spreds ut i kantiga former. Det var fantastiskt. De gick vidare. I en biljettkur låg det biljetter prydligt i högar, akvarier och kaffebryggare. På vägen satt det en tavla på en ganska gammal, rynkig gubbe. Och mycket riktigt, det man såg när man satt i tåget var verkligen bara kanten av perrongen. Det fanns nästan allt en människa skulle behöva.

- Tänk att detta aldrig har använts, sa Bea.
- Helt oanvänt enligt Wikipedia, svarade Cesar.

Då kom Asta och tänka på att det finns en massa bra gömställen här nere. Ja, det fanns ju leksaksaffärer, restauranger och ja, allt möjligt.

- Hörni, jag vet, sa hon, vi leker kurragömma!
- Ja! sa Bea.
- Är det det allra första som ni tänker på? frågade Cesar nervöst. Han fick inget svar.

De bestämde att Cesar skulle börja räkna. Han tog händerna för ögonen.

- 1, 2, 3, 4, 5..., började han. Asta och Bea sprang och gömde sig.

Efter ett tag så började Cesar leta. Han letade och letade. Just då hörde han ett par hasande steg. Han hoppade till. Stegen tystnade. Han skrek inombords. Han var för rädd för att röra på sig. Han tänkte att det säkert inte var något och fortsatte.

- Fritt fram! ropade Cesar som tröttnat på att leta efter Asta och Bea. Men ingen av dem kom och mobilen började få slut på batteri. Pålarna sträckte sina långa skuggor över spåret.
- Okej, ni vann! Skrek han med lite gällare röst än han tänkt sig. Kom fram nu! Det enda han fick som svar var blåsten på andra sidan dörren. Hade Asta och Bea redan gått upp? Varför hade de inte sagt något till honom? Nej, de ville nog bara retas, skrämma honom lite.
- Ha-ha, ropade han, jättekul! Men nu slutar jag leka. Hejdå. Han vände sig om för att gå mot dörren, men just då fick han se Asta och Bea. Och de var inte ensamma.

Det första han möttes av var skrällen i deras ögon. Det tog några sekunder för honom att inse vem som stod bredvid dem. Den gamla damen. Hon som stirrade så där konstigt på honom när de åkte tåg. Hans blod frös till. Hade hon följt efter dem?! Han blev nästan mer skrämmd av vad hon hade i sin hand. Nyckeln. Den gamla damen hade alltså följt efter

dem ner och tagit nyckeln därifrån golvet där Cesar lämnade den. Han kände hur han greps av panik.

- Vad gör ni nu då? frågade damen med en ondskefull röst.
- Släpp mina kompisar, sa Cesar som tagit mod till sig.
- Visst, visst, sa damen, jag släpper dem.

Damen släppte Asta och Bea. Men man såg på damens ögon att hon inte var klar där.

- Varför har du följt efter oss? Du skrämde livet ur mig! sa Asta. Damen svarade inte.
- Bara följ efter mig nu och gör inget till ert försvar, sa damen.
- Jag ska bara gå på toaletten, sa Cesar.

Han gick till restaurangen och in på toa. Han tog upp mobilen och slog in numret, 1,1,2. Han klickade. Tog upp mobilen mot örat. "Hej och välkommen till 112 larmcentral, vad kan jag hjälpa dig med?"

- Det är en galen dam här vid löparspåret, sa Cesar med gråten i halsen. "Okej, hur lång tid har vi på oss?"
- 20 minuter max, sa han. "Vi skickar polis och psykolog. Tack för ditt samtal, behåll lugnet och hör av dig. Hej då"

Han gick ut från toaletten och hastade sig upp för stegen. När han var vid löparspåret gick han till Asta, Bea och damen.

- Där är du ju, sa damen.
- Vart ska vi nu? frågade Bea med en hes röst.

Damen svarade inte. De fortsatte att gå. Efter ett tag hörde de sirener och såg en polisbil komma rakt mot dem. Damen försökte hålla lugnet och började gå lite snabbare. Asta, Bea och Cesar upptäckte att damen var stressad. Bilen kom närmare och närmare och snart så stannade den. Ut klev en stor man med blåa kläder och stora muskler.

- Händerna på huvudet! sa mannen med en stark röst, Lagg dig ner!

Damen gjorde som poliserna sa. Sedan så sökte polisen igenom damen. Poliserna tog med sig damen i en polisbil. Då kom Cesar på en sak. Nycklarna! Han ropade efter poliserna och började springa. Tillslut så stannade poliserna och backade.

- Jag tror att damen i baksätet har ett par nycklar som jag äger, sa Cesar. Polisen gav honom nycklarna.
- Förresten, sa polisen lite undrande, vad gör ni här ute mitt på natten?

- Eh, började Cesar osäkert, vi...gör..eh...nattorientering! Man får passa på nu när det är varmt.

Polisen såg misstänksamt på Cesar. Sedan gick polisen in i bilen och körde iväg. Cesar gick tillbaka till Asta och Bea.

- Vad ska vi göra nu? frågade Bea oroligt.
- Gå hem och lägga oss, svarade Cesar.

De sa hejdå till varandra och började gå hem till sig. Alla tre hade svårt att ta in vad som precis hänt.

Några veckor efter läste Asta, Bea och Cesar i tidningen. Det stod: "73 årig dam vid namn Sigrid Aspgren fängslad. Hittades vid löparspåret med tre barn misstänkt för brott. Polisen ger 8 års fängelsestraff". Alla tre kände igen namnet, men ingen av dem minns varifrån.